

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Απάντηση στις προκλήσεις - Θέσεις για τα μεγάλα μέτωπα μιας κυβερνητικής πολιτικής

X. Η πρόκληση της κοινωνικής ασφάλισης

1. Το κλίμα της δημόσιας συζήτησης για το μέλλον του ασφαλιστικού συστήματος

Σχολιάστε το Εκτυπώστε το

Μέγεθος γραμματοσειράς:

1. Η συζήτηση για το μέλλον του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος στην Ελλάδα πρέπει να είναι **ψύχραιμη, υπεύθυνη και τεκμηριωμένη και να μην κυριαρχείται από νεοσυντηρητικές ιδεοληψίες, κινδυνολογίες και ερασιτεχνισμούς** που έχουν ως στόχο τη δημιουργία ενός τεχνητού κλίματος ανασφάλειας προκειμένου να προετοιμαστεί η κοινή γνώμη για τον περιορισμό των ασφαλιστικών δικαιωμάτων.
2. **Το ασφαλιστικό ζήτημα είναι άμεσα συναρτημένο με το πρόβλημα της ανάπτυξης, της απασχόλησης, του φορολογικού συστήματος** και της συνολικής κατάστασης του κοινωνικού κράτους που λειτουργεί όχι μόνο ρυθμιστικά και παροχικά, αλλά και αναδιανεμητικά.
3. Μια κοινωνικά και πολιτικά υπεύθυνη προσέγγιση του ασφαλιστικού ζητήματος πρέπει, συνεπώς, να βασίζεται σε συγκεκριμένα και στέρεα δημοσιονομικά, δημογραφικά, μακροοικονομικά και τελικώς αναλογιστικά στοιχεία και τις αντίστοιχες προβολές και όχι σε γενικολογίες. **Η θεωρία ότι το ασφαλιστικό ζήτημα πρέπει να λυθεί με ανακατανομές και μειώσεις δικαιωμάτων στο εσωτερικό των εργαζομένων και των συνταξιούχων ως στενά δικό τους πρόβλημα είναι δημοκρατικά απαράδεκτη, κοινωνικά προκλητική και αναπτυξιακά εσφαλμένη.**
4. Η βιωσιμότητα του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης δεν μπορεί, όμως, να κρίνεται μόνον δημοσιονομικά. Πρέπει να αντιμετωπίζεται προεχόντως **ως κοινωνικό ζήτημα**, δηλαδή ως ζήτημα κοινωνικής συνοχής και αλληλεγγύης. Αλλιώς κινδυνεύει με διάλυση ο ίδιος ο κοινωνικός ιστός και μια διαλυμένη κοινωνία είναι μία αντιπαραγωγική και μη ανταγωνιστική κοινωνία. Δεν πρέπει άλλωστε να ξεχνούμε ότι, λόγω της υστέρησης άλλων κρίσιμων όψεων του κοινωνικού κράτους, η κοινωνική ασφάλιση συνιστά στην Ελλάδα ουσιαστικά τον κορμό του συνόλου της κοινωνικής πολιτικής και υποκαθιστά άλλες ανύπαρκτες ή ατελείς παροχές με τη μορφή επιδομάτων ή υπηρεσιών.
5. Τα συγκριτικά στοιχεία και η μελέτη συστημάτων που εφαρμόζονται σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, στο πλαίσιο μιας μεθόδου ανοιχτού συντονισμού, είναι πάντοτε μια κρίσιμη και ενδιαφέρουσα παράμετρος της σχετικής συζήτησης. Αυτό όμως δεν πρέπει να μας κάνει να παραβλέπουμε **τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του ελληνικού συστήματος** κοινωνικής ασφάλισης. Αυτά είναι ιδίως : α) Ο συγκριτικά πολύ μεγάλος αριθμός αυτοαπασχολούμενων β) Ο συγκριτικά πολύ μεγάλος αριθμός αγροτών γ) Ο συγκριτικά πολύ μεγάλος αριθμός αυτοαπασχολούμενων και μισθωτών χωρίς ασφάλιση και δ) ο συγκριτικά μεγάλος αριθμός μεταναστών σε σχέση με το συνολικό ενεργό πληθυσμό.
6. Κάθε, άλλωστε, προσέγγιση πρέπει να ελέγχεται όχι μόνο στενά αναλογιστικά και δημοσιονομικά, αλλά **και σε σχέση με την πολιτική απασχόλησης και σε σχέση με την εθνική ανταγωνιστικότητα**. Αυτό σημαίνει ότι μια συζήτηση για το ασφαλιστικό χωρίς ευρύτερη συζήτηση για το μοντέλο ανάπτυξης και τις πολιτικές απασχόλησης είναι τυφλή.
7. **Το ΠΑΣΟΚ προτείνει συνεπώς την ουσιαστική σύνδεση της συζήτησης για το ασφαλιστικό με την αναγκαία συζήτηση για το μοντέλο ανάπτυξης της χώρας, τις ολοκληρωμένες πολιτικές απασχόλησης και την εφαρμογή του εθνικού σχεδίου δράσης κατά της φτώχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού.**

Είναι συνεπώς απαράδεκτη η **διπλή τακτική της κυβέρνησης της Ν.Δ.** Η κυβέρνηση στα λόγια παραπέμπει την λήψη κρίσιμων αποφάσεων στην επόμενη τετραετία, δηλώνει ότι εγγυάται την κανονική καταβολή των συντάξεων από όλα τα ασφαλιστικά ταμεία, δηλαδή δηλώνει το αυτονόητο που απορρέει από το Σύνταγμα ως υποχρέωση της Πολιτείας και εξαγγέλλει την έναρξη ενός μακροπρόθεσμου κοινωνικού διαλόγου.

Στην πράξη, όμως η κυβέρνηση :

α) αρνείται να εκτελέσει τις νομοθετημένες υποχρεώσεις του κράτους έναντι του ΙΚΑ και των άλλων ασφαλιστικών ταμείων,

β) δεν προβλέπει την καταβολή των αναγκαίων κονδυλίων μέσω του προϋπολογισμού του 2006, στον οποίο αναγράφονται ποσά λιγότερα από τα απολύτως αναγκαία κατά περίπου 1,8 δις ευρώ για την κοινωνική ασφάλιση (κλάδοι σύνταξης και υγείας) και

γ) υπονομεύει την μεσοπρόθεσμη αντοχή του συστήματος, επιβαρύνοντας τα ειδικά ταμεία, όπως το ΤΑΠ –ΟΤΕ και σε τελική ανάλυση το ίδιο το ΙΚΑ, προκειμένου να ενισχύσει τον ΟΤΕ, τις τράπεζες ή άλλες επιχειρήσεις.

Σχόλια: